

Άρρατοι σε Χρόνια Παν-Δρυμείας

Τίτλος συγγράμματος
Άρρατοι σε Χρόνια Παν-Δρυμείας

Συγγραφέας
Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Εικονογράφηση
Στιγμιότυπα από την εικονοποίηση του πονήματος

Καλλιτεχνική Επιμέλεια
Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Διεύθυνση Έκδοσης
Granaziradio.com

Φιλολογική επιμέλεια
Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Έκδοση
11 Ιανουαρίου 2022

*Το παρόν περιεχόμενο υπάγεται σε Άδεια Χρήσης Creative Commons Attribution
Με την προϋπόθεση να αναφέρεται το όνομα της συγγραφέως.*

Και με συνέλαβαν
Για διακίνηση Ελευθερίας...

Από την ποιητική σύνθεση: «*Βρυώδη Μαυσωλεία*»
Ευαγγελία Τυμπλαλέξη

Εισαγωγή

Πράξη 1η

Οδηγημένα τα άγρια θηρία με αλυσίδες απ' τους θηριοδαμαστές τους
Ξεχύνονται με μανία πάνω στον Εχθρό.
Η μυρωδιά του αίματος αγριεύει τα Θηρία.
Ορμούν χωρίς διάκριση.
Πρώτα μακελεύουν τους Εκπαιδευτές τους.
Παντού αίμα και σύγχυση.
Παντού κραυγές.
Παντού πληγές.
Παντού τρόμος και φευγιό.
Πως δεν είχε προβλεφθεί αυτή η καταστροφή;;
Θα 'λεγες πως όχι σε τούτο εδώ το Σύμπαν συνέβησαν όλα τούτα.
Θα 'λεγες σε αλλιώτικους κόσμους, μακρινούς συνέβησαν όλα τούτα.
Μα κι αν όντως συνέβη.
Δεν το πράξαν τα Θηρία με την ελπίδα της Νίκης.
Για να βυθίσουν στο Πένθος το πράξαν
Κι ας αφανίζονταν και τα ίδια...

Λουκρήτιος

Το Ποίημα του Ρωμαίου Ποιητή Titus Lucretius Carus «*De rerum natura* = *Περί της φύσεως των πραγμάτων*» αρχίζει με μια προσωρινή ανάπαυλα του Πολέμου, στην οποία ερείδεται και ολόκληρη η σύνθεση του πονήματος, αλλά τελειώνει με μια άγρια διαμάχη πάνω από τα πτώματα των νεκρών της πανούκλας.

Διατρέχοντας το κείμενο ο αναγνώστης έρχεται αντιμέτωπος με σκηνές κτηνώδους επιθετικότητας και με μία γλώσσα τόσο παραστατική που πολλές φορές βιώνει το αίσθημα της προσβολής στις «ευαισθησίες» του.

Στην πραγματικότητα ο αναγνώστης δυσκολεύεται, αν όχι αρνείται, να δει κατάματα το ευάλωτον της Ψυχής και το τρωτόν της Σάρκας. Το Ον, έτσι όπως δίνεται στη Φιλοσοφία, αυτογενές ως ενιαία Αρχή του Κόσμου συνυφασμένη με εξαλλαγές και πολλαπλότητες των Φαινομένων που το περιβάλλουν, είχε εξ' αρχής έναν υπαρκτό Φόβο: το Ον συνίσταται σε μία επ' άπειρον διαιρετότητα, η οποία δύναται να αναιρέσει πλήρως την υπόστασή του και να το εξωθήσει βαθμηδόν στο Μηδέν.

Ο σύγχρονος Νους ταλαιπωρείται διαποτισμένος με τα στερεότυπα της αιώνιας Ζωής και μάλιστα με κάθε κόστος.

- Είτε όπως του τα επιβάλει η Θρησκεία, πρωτεργάτις της ηθικοπρακτικής μετατροπής που απαιτήθηκε ανά τους αιώνες, ώστε να εκριζωθεί η αισθητή ποιότητα της πνευματικής υφής ως ανοιχτό πεδίο μνημικής συγκρότησης του Σύμπαντος και γνωσιακής δράσης της Φαντασίας και να αντικατασταθεί η πνοϊκή Κίνηση στην εσωτερικότητα του κάθε Ανθρώπου, συνδεδεμένη πάντα και με όλους τους τρόπους με το Άπειρο, με την απλοϊκή προσδοκία μετάβασης απ' τον έναν Κόσμο στον Άλλον.
- Είτε όπως του τα επιβάλει η Επιστήμη, άρρηκτα συνδεδεμένη με την παραγωγή αναγκών και πρωτουργός της βιοπολιτικής τακτικής μεταβολών με σκοπό τη σύσταση ηδονιστικής βιοηθικής, θεμελιωμένη στην κατανάλωση, στην πίστωση, στη δαπάνη. Κάτι που απολήγει σε μετασηματισμό γενικότερο του βιοτικού ύφους, με το οποίο Άνθρωπος πλέον ενσωματώνει έναν ορθολογιστικά ναζιστικό τρόπο αντιμετώπισης του Βίου, με το επικάλυμα πάντα του ανθρωπισμού, και αποκόπτεται από τη χωρική δυναμική του Αλείρου. Συρρικνώνεται σε στενό παραπέτασμα εξειδίκευσης υιοθετώντας την αριστοτελική αντίληψη πως *«η περατότητα του Κόσμου επαληθεύεται απ' το γεγονός πως πέρα από τα όριά του δεν υπάρχει συνέχισή του αλλά το Κενό»*. Κατά συνέπεια κι επειδή ακριβώς θέτει παντού φαινομενικά όρια, χάνει τη δυναμική της σχέσης του με το Κενό, του οποίου η *«κενότητα»* συναρτάται από τη φύση της με τη δυνατότητα να περιέχει έστω και κάτι το ελάχιστο.

Έτσι διαβρεγμένη η κίνηση των νευρώνων του Νου από την αδηφαγία απόκτησης ιδιοτήτων που τον οδηγούν σε εξασφάλιση μιας *«αριστοκρατικής»* ακαμψίας κι αισθήματος ανωτερότητας, πάντα προς την κατεύθυνση της επιβίωσης ταυτόχρονα, καθίσταται καιροσκόπος που ενδιαφέρεται να παρουσιάσει μια *«επιστημονική αίρεση»* παρά να μαχηθεί για την απόδειξη της αληθινής Γνώσης. Γίνεται, όπως μαρτυρεί ο *Jordano Bruno*, *«ένας πτηνοθήρας που κυνηγά τα μεγαλεία της δόξας, σκορπίζοντας παντού το σκότος του λάθους»*.

Πρόκειται για μία επικούρεια προσέγγιση, η οποία καταδεικνύει την ατέρμονη επιδίωξη του Ανθρώπου για πλούτο-δύναμη-δόξα. Όσα κι αν καταφέρει ν' αποκτήσει ωστόσο, ποτέ δεν ικανοποιείται, επειδή απλώς έχει επέλθει η ανεπίστρεπτη ρήξη με το ελάχιστο που εμπεριέχεται στο Κενό.

Προσπαθώντας να απαλείψουμε το Κενό ως βασικό στοιχείο του Σύμπαντος, ακόμη-ακόμη ως θεμελιώδες συστατικό του Όντος, είναι σαν να καταργούμε την Εκεχειρία από τις συνθήκες Πολέμου, ο οποίος εμφανίζεται αέναος κι εν ενεργεία, επειδή καμία αίσθηση δεν μπορεί να είναι αιώνια χωρίς να είναι και ενεργεία.

Εν ενεργεία λοιπόν αλλά με ενδιάμεσα βραχεία διαστήματα αναστολής. Αν λοιπόν το Σύμπαν περιτοιχιστεί από πιθανή περατότητα, είναι σαν να αναγνωρίζουμε την όποια μορφή Εξουσίας ως *«Αρχή καθαυτή»*, αφού προσδιορίζει μια επικράτεια ελέγχου, ή ως *«Εξηγητική Αξία»*, που λειτουργεί εκ προοιμίου και οριοθετεί, όπως η κυβερνητικότητα κατευθύνει τη συμπεριφορά των ανθρώπων με την αποκρυπτογραφική μέθοδο των σχέσεων σε συγκεκριμένη κλίμακα.

Με την περιτοίχιση ο Άνθρωπος επιχειρεί να αποφύγει να δει κατάματα την ευπάθειά του ως Ον μέσα στην Απειρότητα. Το σκεπτικό της ανίσχυρης άμυνάς του τον σπρώχνει και στη συγκρότηση του Κράτους, το οποίο πάλι την έννοια μίας περιτοίχισης υπονοεί αλλά και ευνοεί, αφού κατέχει εντός του τον δυναμισμό της επέκτασης ως ένα σημείο αλλά παράλληλα και του ενδογενούς ιμπεριαλισμού προς τον στόχο της επικράτειας, την οποία καθορίζει.

Ο στόχος δεν είναι άλλος παρά η [αντικειμενικοποίηση](#) των κατοίκων αυτής της επικράτειας, κάτι που δεν επιτυγχάνεται παρά με τη μέθοδο του αλληλοελέγχου.

Το Κράτος χωρισμένο στους «διαδοχικούς κλάδους» του κι επιστρατεύοντας τους κρατικούς υπαλλήλους προς εφαρμογή των ψηφισμάτων του, λίαν ελεγκτικά και καταπιεστικά, αφ' ενός επιτυγχάνει κραυγαλέα διαφοροποίηση μεταξύ των κατοίκων σε επίπεδο αντιμετώπισής τους από την κρατική μηχανή και αφ' ετέρου δημιουργεί συνθήκες πρόσφορες κυκλοφορίας του «κριτικού νομίσματος αμφίσβητης του» ως άκρως «πληθωριστικό», όπως το χαρακτηρίζει ο Foucault. Πληθωριστικό επειδή το ποσοστό των ανθρώπων που εναντιώνονται στο Κράτος αυξάνεται σταδιακά αλλά και εναλλακτικά, δηλαδή οι προτεινόμενες εκδοχές αντικατάστασής του πολλαπλασιάζονται. Το διακύβευμα ωστόσο εδράζεται σε αυτό ακριβώς το σημείο, κατά πόσον δηλαδή η πρόταση αυτού, που εναντιώνεται, αναφύεται όντως ως απελευθερωτική από το πλαίσιο της κρατικής θεώρησης.

Τμηματοποιώντας λοιπόν τη χωρικότητα, ταυτοποιώντας ως συγκεκριμένη επικράτεια με τέλος και αρχή, με όποιον δυναμισμό κυριαρχικής επέκτασης δύναται να ενέχει μία ανάλογη πράξη, προσπαθεί ο Άνθρωπος να υπερασπιστεί τη γύμνια του μπροστά στον Θάνατο.

Η προάσπιση ωστόσο της εύθραυστης σύστασης του κορμιού και της ψυχής του, όσο κι αν εκ πρώτης όψεως αναδίδει μία στοργικότητα, απολήγει στη βαναυσότητα και τον σαδισμό. Είναι το γνωστό «ο σώζων εαυτόν σωθήτω».

Είναι ακριβώς το «κάθετί γυμνό και άοπλο εύκολα σκύβει το κεφάλι μπρος στα όπλα» του Λουκρητίου, το οποίο επαληθεύεται πλήρως στην παρούσα συνθήκη. Μετά τα μνημονιακά έτη της εξαθλίωσης, πανεύκολα σκύβει ο ανθρωπάκος το κεφάλι στους εκβιασμούς.

Τον εκβιασμό ωστόσο ενσωματώνει ως εκχειρία παρά ως ανακωχή. Μεταξύ των δύο εννοιών υπάρχει σημαντική διαφορά:

- Η ανακωχή σηματοδοτεί «παύση εχθροπραξιών σε όλο το μήκος του μετώπου απ' όλες τις αντίπαλες δυνάμεις ξηράς θάλασσας και αέρος των θεάτρων επιχειρήσεων».
- Η εκχειρία προεικονίζει «προσωρινή ανάπαυλα σε συγκεκριμένο πεδίο συναλλαγών».

Ο [κρατισμός](#) εκκόλαψε τον καπιταλισμό σωρρεύοντας χρηματικά κεφάλαια μέσα από την οργάνωση της εργατικής δύναμης, η οποία οργάνωση εφαρμόστηκε στις πολλαπλές εκδοχές της, απολυταρχικά-εθνικοσοσιαλιστικά-κομμουνιστικά-σοσιαλδημοκρατικά καθεστώτα ανάλογα με τα κοινωνιολογικά χαρακτηριστικά των πληθυσμών κάθε φορά και υπό το χαλινάρι του ενός ή του άλλου [Συστήματος Διακυβέρνησης](#), προσφέροντας στους υπηκόους τα πενιχρά ανταλλάγματα του συνδικαλισμού και της δικαιωματικής διεκδίκησης αποδοχών, σπέρνοντας τη διχόνοια μεταξύ των υπηκόων με τις κομματικές παρατάξεις να αρθρώνουν το «Καλό» και το «Κακό», τα οποία είναι οι όψεις και μάλιστα πολλαπλές του ίδιου νομίσματος, για να εμπορευτούν το χρηματικό ποσόν επιβίωσης και την ελπίδα.

Ως εκ τούτου συναγάγεται πως ο όρος «καπιταλισμός» είναι στην ουσία η λεκτική μεταμπίηση της εκβιομηχάνισης, στην οποία επιδόθηκαν και τα δύο προαναφερόμενα συστήματα διακυβέρνησης, και κατ' εφαπτομένη είναι αισχρό να χρησιμοποιείται ο όρος μονομερώς ως οικονομική προοπτική του Φιλελευθερισμού, διότι ο «καπιταλισμός» ως δεκανίκι οικονομικής φύσεως και των δύο συστημάτων ακυρώνει το αστήρικτο δίπολο «Φασισμός έναντι Κομμουνισμού». Πρόκειται ξεκάθαρα για εγχρήματα οικονομική συναλλαγή, η οποία διεξάγεται μέσω του εμπορίου. Δεν μπορείς να «πατάξεις» τον καπιταλισμό προωθώντας τη διευκόλυνση του εμπορίου και ως γνωστόν αμφοτέρωτα συστήματα επιδίδονται και συντηρούν τις εμπορικές συναλλαγές.

Στο λυκαυγές του 21ου αιώνα ωστόσο με την Τεχνολογία να καλπάζει και να έχει καταφέρει με ασύλληπτα κολοσσιαίες παρεμβάσεις την ψηφιοποίηση της Ύπαρξης, είναι άτοπο να προσωποποιούμε το «Κακό» καταφεύγοντας σε εύκολες λύσεις δαιμονοποίησης «Σχολών Οικονομικού Συστήματος ή Διανεμητικής Πολιτικής».

Ο μαρξιστικός εργατισμός και ο συνδικαλιστικός πατερναλισμός δεν δύνανται πλέον να σταθούν ως «εναλλακτική πρόταση», ώστε να συγκρατηθεί η ολέθρια εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης του εξουσιαζόμενου απ' τον εξουσιαστή, ούτε και να ανακοπεί ο κοινωνικός αυτοματισμός.

Το άτομο πλέον υπογράφει συμβάσεις εκχώρησης ελευθερίας του με τον Επιχειρηματία-Εργοδότη, ο οποίος είναι είτε το κρατικό κεφάλαιο αυτό καθ' εαυτό στη μία περίπτωση είτε το ιδιωτικό κεφάλαιο, το οποίο κινείται μέσα στην κρατική ωστόσο νομοθεσία.

Ταυτόχρονα μεθοδεύεται η παραγωγή προϊόντων-υπηρεσιών όχι ως αγαθά προσβάσιμα στα έμβια όντα αλλά ως μοχλοί αυτοματισμού των αγορών, αν ομιλούμε για φιλελεύθερη συντεχνία διακυβέρνησης, ή κρατοκεντρικής θέσπισης της οικονομίας, της οποίας όμως υπεξαιρεί την ιδιοκτησία η ίδια η εξουσία που διαφεντεύει με ολοκληρωτικό τρόπο αν βρισκόμαστε σε σοσιαλιστικού τύπου επικυριαρχία.

Προφανώς κανένα από τα δύο κεφάλαια δεν είναι δημόσιο, ώστε όλα τα επιτεύγματα να τεθούν στην υπηρεσία του Ανθρώπου και όχι το αντίστροφο, κάτι το οποίο καθιστά τον άνθρωπο ενεργούμενο της Τεχνολογίας.

Θα ήταν δημόσιο εάν και εφόσον υπήρχε θέσμιση «λόγου, βούλησης και ανάληψης διαχείρισης» απ' ευθείας στην κοινωνική βάση χωρίς μεσάζοντες.

Για να επιτευχθεί κάτι ανάλογο, πρέπει να απαλειφθεί η διαδικασία της εκπροσώπησης και κατ' εφαπτομένη ο Κοινοβουλευτισμός ως σύστημα Διακυβέρνησης.

Πράξη 2η

«Δεν υπάρχει παρά ένα μονάχα φιλοσοφικό πρόβλημα πραγματικά σοβαρό: το πρόβλημα της αυτοκτονίας.

Τη στιγμή που αποφασίζεις πως η ζωή αξίζει ή δεν αξίζει τον κόπο να τη ζήσεις, απαντάς στο βασικό πρόβλημα της φιλοσοφίας.

Τα υπόλοιπα, εάν ο κόσμος έχει τρεις διαστάσεις, εάν το πνεύμα διαιρείται σε εννιά ή δώδεκα κατηγορίες, ακολουθούν.

Είναι παιχνίδια.»

Albert Camus

Με αυτή την αποστομωτική φράση εκκινεί η προσπάθεια του Albert Camus στο δοκίμιό του «Ο Μύθος του Σισύφου» να προσεγγίσει το παράλογο της Ζωής.

Το παράλογο της Ζωής ή το παράλογο της παύσης του Βίου ωστόσο;;

Όταν ο Δίας ερωτεύτηκε την Αίγινα, κόρη του Θεού-Ποταμού Ασωπού, μετετράπη σε αετό και αφού την έκλειψε την μετέφερε σ ένα νησί, ώστε να την αποπλανήσει.

Ο Ασωπός, πατέρας της κοπέλας, ζήτησε βοήθεια από τον Σίσυφο να του υποδείξει το μέρος, ώστε να προστρέξει για διάσωση της κόρης του. Ο Σίσυφος δέχτηκε να βοηθήσει με αντάλλαγμα μία πηγή συνεχόμενα αναβλύζουσα προς το βασίλειό του, ώστε να αρδεύεται η ξερή γη της Κορίνθου.

Ο Δίας ως γνώστης των πάντων όμως, αποφάσισε την τιμωρία του Σισύφου για εσχάτη προδοσία αποπέμποντάς τον στον Άδη.

Ο Σίσυφος κατάφερε να ξεγελάσει και να φυλακίσει τον Θάνατο, ο οποίος δεν δύνατο πια να θερίζει τα θύματά του. Το αποτέλεσμα ήταν να απλωθεί το εκφοβιστικό φάσμα του υπερπληθυσμού πάνω στον πλανήτη, πράγμα που ανησυχούσε ιδιαίτερος τους Θεούς.

Ο θεός Άδης επενέβη προς απελευθέρωση του Θανάτου από τα δεσμά του και εκ νέου εγκλεισμό του Σισύφου στον Κάτω Κόσμο.

Ο Σίσυφος έχοντας προνοήσει και προειδοποιήσει τη σύζυγό του Μερόπη να αφήσει άταφο το σώμα του, φτάνοντας στον Κάτω Κόσμο ζήτησε ακρόαση από την Περσεφόνη, σύζυγο του Άδη, ώστε να αιτηθεί την ολιγόημερη επιστροφή του στα εγκόσμια με σκοπό τη διευθέτηση της ταφής του. Η Περσεφόνη δεχόμενη στην ουσία επέτρεπε μία ακόμη νίκη του Σισύφου επί του Θανάτου.

Εκνευρισμένος ο Δίας επιφόρτισε τον θεό Ερμή να επαναφέρει τον Σίσυφο στον Κάτω Κόσμο, όπερ και ο Ερμής έπραξε.

Για τρίτη φορά είχε διαπράξει Ύβρη ο Σίσυφος με το να ξεγελάσει τον Θάνατο, κάτι που δεν γινόταν να μείνει ατιμώρητο.

Η Κριτική Επιτροπή, μπροστά από την οποία περνούσαν οι Νεκροί, έλαβε την απόφαση να του επιβάλει βαρύτατη ποινή, στο πλαίσιο της οποίας ο Σίσυφος ήταν υποχρεωμένος να σπρώχνει έναν βράχο προς την κορυφή ενός βουνού, στην οποία ωστόσο, όταν έφτανε, ο βράχος κυλούσε προς τα πίσω κι έπρεπε να ξαναυποστεί την ίδια διαδικασία, ώστε να τον ξαναεβιάσει.

Επρόκειτο για μία τιμωρία:

- αφ' ενός βασανιστήριο για τον Σίσυφο, που τόλμησε να εξαπατήσει τον Θάνατο.
- αφ' ετέρου ικανοποίηση για τον Άδη, που περιφρουρούσε τελικά με αυτόν τον τρόπο την αρμοδιότητά του να αποφασίζει αυτός για κάθε θάνατο θνητού.

Είναι ο Σίσυφος τόσο ένοχος, με το να θέλει να καθορίσει μόνος τη στιγμή της παύσης του Βίου του, δηλώνοντας τη λειτουργικότητά του μέσα από τις μεταφυσικές του ανησυχίες και δραπετεύοντας στην ουσία από τη σιδηρά πειθαρχία επιμήκυνσης της Ζωής με όποιο κόστος;;

Είναι ο Σίσυφος τόσο αθώος, όταν υπομένει τον περιοδικό βασανισμό του χωρίς ίχνος οργής και μάλιστα τη στιγμή που στο παρελθόν απέδειξε πως δύναται να εξαπατήσει τους θεούς κατ' εξακολούθηση;;

Με τη μεταφορά του ήρωα στο λυκοφωτικό σήμερα, είναι ο Σίσυφος τόσο αφελής, όταν υπομένει αγόγγυστα μία ποινή, την οποία του επέβαλαν «Επιστήμη» και οι πολιτικές Διακυβέρνησης, οι οποίες υποδύονται Θεούς, ώστε να κουβαλά νυχθημερόν το φορτίο του με ό,τι αυτό συνεπάγεται, αλλά την ύστατη στιγμή, εκεί που νομίζε πως τα κατάφερε, ο βράχος να κατρακυλά πάλι στα Τάρταρα;;

Είναι ο Σίσυφος τόσο ανυστερόβουλος, όταν καθοδηγεί μέσω της επαναληπτικότητας της πράξης σε ανάταση της περίπλοκης Σκέψης του Ανθρώπου για λογαριασμό του Δυνάστη ωστόσο;;

Το μεγάλο αγκάθι εντοπίζεται στο γεγονός πως η αντίσταση του Σισύφου δεν εκκινεί με διακύβευμα την αδικία ούτε την ασφυξία που τον καταπιέζει μέσα σ' ένα παράλογο σκηνικό και εκ των υστέρων βρίσκεται αντιμέτωπος με τα επακόλουθα της απλούστευσης του κινδύνου.

Στην καθημερινότητα η Ζωή «εκδηλώνεται σαν μία τεράστια συσσώρευση θεαμάτων κι ό,τι είχε άμεσα βιωθεί, απομακρύνθηκε σε μία αναπαράσταση» πρεσβεύει ο Guy Debord και διατρέχοντας τα ηλεκτροφόρα καλώδια της Ιστορίας, ακόπως τεκμαίρεται η ρήση του.

Σε αυτό το σημείο δόκιμο είναι να εστιάσουμε στο γεγονός πως η Ζωή είναι μέσα ή έξω από τα στενά όρια των θεσμών, που δημιουργούν οι πολιτικοί πειραματισμοί και οι κοινωνικές συγκρούσεις, επειδή αν δεχτούμε το αντίθετο, θα πρέπει να απαρνηθούμε κάθε μορφή ετερογένειας και να υποτάξουμε την προσέγγιση των κινήσεών μας σε μονόπλευρη οριοθέτηση από το Κράτος, το οποίο με τα πλήρως ελεγχόμενα συστήματα Εκπαίδευσης-Υγείας-Αμύνης-Εκκλησιασμού:

- εξημερώνει στα όρια μιας ανιαρά πολιτισμένης επιβίωσης
- προετοιμάζει στον εξευτελισμό της μισθωτής εργασίας
- παροπλίζει την αίσθηση της αγριότητας, με την οποία μας προικοδοτεί η Φύση κατά την γέννηση

Σχετικά με το Ζειν στην αρχαιοελληνική γλώσσα ανιχνεύουμε δύο όρους:

- Ζωή, όρος που σηματοδοτεί την κατάσταση των ενόργανων όντων, όπως αυτή διακατέχεται από λειτουργίες αναπνοής-αναπαραγωγής-εγκλιματισμού και ανάγκες διατροφής-ύπνου
- Βίος, όρος με τον οποίο νοηματοδοτείται το σύνολο βιωμάτων, δραστηριοτήτων κι εμπειριών, τα οποία συνιστούν τον τρόπο και τη μορφή που προσδίδονται στην κατάσταση.

Η διαφορά μεταξύ των όρων είναι όχι απλώς τεράστια αλλά χαοτική. Το ένα δεν έχει καμία σχέση με το άλλο.

Όχι τυχαία παρατηρείται παραγκωνισμός του όρου *Βίος* αλλά εκτενέστατη χρήση του όρου *Ζωή*. Πολιτικοί και Ειδικοί μασουλάν την καραμέλα του όρου *Ζωή*, πράγμα που δεν δείχνει την μη-γνώση τους επί των όρων αλλά τη συντονισμένη προσπάθεια απαλειφής του όρου *Βίος*.

Το «*Εστω και μία Ζωή μετράει*» στην έναρξη των Εγκλεισμών, αφήγημα που κατάπιαν αμέσως και άκριτα εκατομμύρια μενουμεσπιτάκηδες στον κόσμο με το «*Δεν χάθηκε καμία Ζωή*», το γλειφιτζούρι που δίδεται στους πυρόπληκτους ως κατάπτυστο και χυδαίο φιλοδώρημα, δηλώνουν ακριβώς την αντίληψη των ανθρώπων του 21ου αιώνα, η οποία ουδεμία σχέση έχει με τον *Βίο* αλλά περιορίζεται στο περικλειστο μαντρί της απλής έμβιας κατάστασης.

Αυτό αποδεικνύεται περίτρανα με τη στάση των ανθρώπων να παραδώσουν εντελώς αστόχαστα και αμαχητί έστω και την ελάχιστη δυνατότητα προσβάσεως στον *Βίο* υπό το πρόσχημα μιας «*αναγκαιότητας αναπροσαρμογής*», δεξ η μνημονιακή γκιλοτίνα που επεβλήθη ως «*αναπόφευκτο Κακό*» ή μιας κάποιας «*ασθένειας*», δεξ τα κατά συρροήν lockdowns που ορίστηκαν ως «*Κοινωνική ευθύνη*».

Προσπερνώντας τη διαφορά των λεκτικών όρων, θέλω να κάνω και μία στάση στη συμπαντική αντινομία που προκύπτει, οι δύο αντικρουόμενες προσεγγίσεις συνιστούν ξεκάθαρο παράδειγμα της Θεωρίας των Αντιθέτων.

Το ηδύ και το λυπηρό είναι συμφυή.

Ζωή ή Βίος και Θάνατος.

Μέρα και Νύχτα.

Δεν γίνεται να εκζητάς μονομερή γεύση, επειδή αυτό τελείται όταν κατανοείς ως Ζωή το Σώμα και το Πνεύμα σου και όχι ως Βίο.

Εκτός του ότι είναι Αδύνατον, για να πεθάνεις πρώτα ζεις, ακόμη κι αν εκλάβουμε ως αναντίρρητη την απλή κατάσταση του έμβιου Όντος. Το διακύβευμα του Βίου γεννιέται και ριζώνει αφ' εαυτό πάνω ακριβώς στην «*εναντιοδρομία*» του Ηρακλείτου. Η Βίωση σημαίνει πτώση και ανόρθωση, ενθρόνιση κι αποκαθήλωση ως βασικά και ζωογόνα στοιχεία της μόνης Πραγματικότητας.

Της Πραγματικότητας της Κίνησης & Μεταβολής, η οποία:

- αφ' ενός με το «*Πάντα ρει κατ' έριν γίνεσθαι*» αντιπαρέρχεται ηχηρά το πυθαγόρειο ιδεώδες, κατά το οποίο ο *Βίος* συρρικνώνεται στην Ακινήσια μιας ειρηνικής επιβίωσης κι επομένως μετατρέπεται άρδην σε *Ζωή*.
Ζωή στην κατώτερή της μορφή ως κατάλοιπο πλέον ακόμη και των βασικών λειτουργιών των έμβιων Όντων, επειδή κατ' αυτόν τον τρόπο δεν δύναται να περιέχει, ούτε να περιέχεται στον Κοσμικό Λόγο, ο οποίος ως αυστηρός Νόμος της Φύσης αποτελεί τη δύναμη των πραγμάτων.
- αφ' ετέρου με το «*κόσμον τόνδε τον αυτόν απάντων, ούτε τις θεών ούτε ανθρώπων εποίησε, αλλ' ην αεί και έστιν και έσαι πυρ αείζων, απτόμενον μέτρα και αποσβεννύμενον μέτρα*» αντιστρατεύεται σθεναρά τόσο τον μετα-Σωκρατικό Πλάτωνα και την Πολιτεία του, όσο και τα επερχόμενα θρησκευτικά δόγματα, οι οποίοι αμφότεροι εγκαθίδρυσαν στην αντίληψη του ανθρώπου έναν «*Υπεύθυνο Δημιουργίας*», ο οποίος διαχωρίζει σε ευυπόστατα και είδωλα τα Όντα ανάλογα με μια τιμωρία που τους έχει επιβληθεί και ως εκ τούτου προσανατολίζουν σε αδιαμφισβήτητη εγκόλπωση του όρου *Ζωή* ως αναγκαίο βασανισμό, απ' τον οποίον γλυτώνεις δια μέσω του Θανάτου για να «*διεκδικήσεις υψηλών προδιαγραφών υπόσταση*» σε μια επόμενη εκδοχή ύπαρξης, η οποία δεν γίνεται εκ των πραγμάτων να εντοπιστεί μήτε να αναλυθεί. Για Βίον δε ούτε λόγος.

Για να βιώνει το Ον, πρώτα οφείλει να περιέχεται στην Ελευθερία αλλά και η Ελευθερία να το περιέχει πλήρως. Για να επιτευχθεί κάτι ανάλογο πρέπει πρώτα να αναγνωρίσει την κίνησή του, εκούσια ή ακούσια, στο μεσοδιάστημα του υπαρκτού Κενού. Εκεί δηλαδή όπου δεν υπάρχει κανένας που να κρίνεται ανώτερος.

Η «ανωτερότητα», όταν αρχίζουν να τη νιώθουν τα όντα, γίνεται κρίκος άρρηκτα συνδεδεμένος με τη φασίζουσα συμπεριφορά, επειδή εννοείται ως «καθήκον» καθοδήγησης των «κατωτέρων». Σε αυτό ακριβώς το σημείο είναι που ξεκινά η δυνάστευση, όπως εν παραδείγματι με τον πάσης φύσεως «Ειδικό» που αναλαμβάνει μέσω εκβιασμών να «σώσει», όλους όσους θεωρεί «κατώτερους», κι επομένως «ανάξιους» να φροντίζουν μόνοι και ν' αποφασίζουν για τον εαυτό τους.

Πράξη 3η

«Το μέρος που κατάλαβα ήταν έξοχο.

Όπως επίσης εφάμιλης αξίας ήταν και εκείνο το μέρος που δεν κατάλαβα.

Για να μην βουλιάξω στα βαθιά νερά του στοχασμού αυτού, θα έπρεπε να διαθέτω τις ικανότητες Κολυμβητή της θάλασσας της Δήλου.

Φαίνεται ήσουν πολύ καλός κολυμβητής για να πέσεις στα νερά αυτά.»

Σωκράτης προς Ευριπίδη
Για κείμενο του Ηρακλείτου

Με τον Βίο ο άνθρωπος συμμετέχει στον Κοσμικό Λόγο ως ένα κομμάτι αυτού.

Κατ' εφαπτομένη ο Λόγος είναι κοινός αλλά και υποχρεωτικός για όλους, είναι η απόδειξη της ελεύθερης Βούλησής τους, όταν φαντάζονται-στοχάζονται-εκφράζονται απερίφραστα κι ανεμπόδιστα.

Και όπου Βούληση να αφορμάται απ' το Πυρ το ευκίνητον και αεικίνητον κοσμογονικό δομικό στοιχείο πάνω στις Φλόγες του Δικαίου. Δίκαιον βέβαια δεν μπορεί να συνίσταται στους Νόμους, που θεσπίζει το Κράτος, βασισμένοι, ως γνωστόν στο ανελέητον κι εξωπραγματικό *ius strictum* του Ρωμαϊκού Δικαίου.

Αυτό το *ius strictum* εστιάζει στην παροχή χάριτος, δηλαδή αντιμετωπίζει τον άνθρωπο ως «Πολίτη», υπάκουο-υποχέριό τουτέστιν, ανίκανο γαρ να εστιάσει στο *ius factum* και να διασαφηνίσει τον αρχέγονο γήινο κι αιματικό δεσμό του Όντος με τα Πράγματα.

Η ανυπακοή της Αντιγόνης στους Νόμους, φερ' ειπείν, δεν εδράζεται στην ηθική διάσταση ενός πολιτικού-κοινωνικού δράματος αλλά θεμελιώνει τη σύγκρουση δύο Δικαίων.

Το ένα Δίκαιο, αυτό των Αυτοκρατοριών-Κράτους-Πόλεως-Δημοκρατίας, μετέρχεται της απογοητευτικής αφθονίας του Υλισμού και των ακρωτηριασμένων Ανθρωπάρων ως υπηρετούντες του. Πρόκειται για το *animal instrumentificum*=πολύτροπον Ζών που θαμπώθηκε απ' τα ψήγματα χρυσού που βρήκε στις όχθες κάποιας Λίμνης και θέλησε να τα μετατρέψει σε συναλλαγματικά εχέγγυα και επιστημονικά πεδία με μόνη προοπτική του την κατάκτηση κι επικυριαρχία.

Στον δρόμο ωστόσο, πέραν της εκπτώχευμένης εξ' αρχής ερμηνείας του, υπέπεσε και σε περαιτέρω αφαιρετική διαδικασία, ώστε να καταλήξει καθημαγμένο από την ανθρώπινη ατομικότητά του και κατ' επέκταση μεταλλαγμένο σε ανταλλάξιμο Res.

Το άλλο Δίκαιο, το οποίο απώλεσε στην πορεία του ο Άνθρωπος, είναι το Φυσικό. Το Δίκαιον της Νύχτας «θρεφόμενο από την κάτω Φλόγα», όπως καταμαρτυρεί ο Τειρεσίας στο σχολιασμό των ειδωλόθυτων.

Είναι το Πυρ το αείζων που πρεσβεύει ο Ηράκλειτος ως «Φιλονικία εστί Δικαιοσύνη», πράγμα που αγκομαχά το ανθρωπάριον της «αρμονικής Ασφάλειας» να καταστείλει, αν όχι να εξολοθρεύσει.

Την εν λόγω αντιδιαστολή επεσήμαναν επίσης νεότεροι στοχαστές ως διάκριση ανάμεσα σε δύο όρους:

- Δικαιοσύνη, που έχει να κάνει με τον προσδιορισμό δίκαιων θεσμών.
- Ακριβοδικία, η οποία έχει να κάνει με τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων.

Ο «δίκαιος» θεσμός έχει να κάνει με τα πρότυπα «κοινωνικής συμπεριφοράς» όμως, η οποία δεν είναι ίδια σε όλα τα μήκη και πλάτη της Γης.

Εφ' όσον τα πρότυπα συμπεριφοράς διαφέρουν, πως θα θεσπιστεί ενιαίος «βασικός θεσμός»;

Επιπροσθέτως ο όρος «ακριβοδικία» δεν απαντά σε όλες τις γλώσσες.

Ένα παράδειγμα είναι η λέξη fair, της οποίας οι ρίζες είναι γερμανικές από το fagar-faeger, και στην αγγλική αρχικά σήμαινε «ευχάριστος» ή «ελκυστικός» πριν αποκτήσει την έννοια δίκαιος.

Στη γαλλική δεν υφίσταται καν ο όρος «ακριβοδίκαιος».

Για τη μετάφραση, ας πούμε, βιβλίου του John Rawls με τίτλο στην ελληνική «Δικαιοσύνη ως Ακριβοδικία» χρησιμοποιήθηκε ο όρος équité, «La justice comme équité».

Σε αυτό το σημείο να επισημανθεί η διαφοροποίηση της Διαλεκτικής ανάμεσα:

- σε αυτή του Έγκελου, κατά τον οποίο ο Κόσμος συστήνεται πάνω στο δίπολο Θέση-Αντίθεση, η οποία με τη σειρά της καταλήγει στη Σύνθεση
- με αυτή του Ηράκλειτου, κατά τον οποίον ο Κόσμος συστήνεται Πάνω στο ίδιο δίπολο Θέσεως κι Αντιθέσεως με Ορίζοντά της ωστόσο την Αρμονία.

Κατά τον Ηράκλειτο δεν υπάρχει χρονικό αφετήριο έρμα κι επομένως μήτε χρονικό σημείο τέλους. Γιατί παρ' όλα αυτά ο Κόσμος κυβερνάται από τον Χρόνο;;

Ο Χρόνος σαν δαμόκλειος σπάθη επικρέμαται σε κάθε βήμα ακριβώς όπως ο επικούρειος ηδονισμός. Και τα δύο ως επικίνδυνες εκτροπές, ικανές να καταστήσουν το Ον περιπλανώμενο έξω από συγκεκριμένη τροχιά και κατ' εφαπτομένη στερούμενο ασφάλειας.

Γιατί;;

Επειδή ακριβώς η συνεχής Μεταβολή και Κίνηση ωθεί στη συνειδητοποίηση του Εφήμερου, με το οποίο ο κάθε σχηματισμός θεωρίας-εικόνας-φήμης καταβαραθρώνεται υπενθυμίζοντας, αν όχι επιβεβαιώνοντας το θνητόν της Ουσίας.

Γιατί ο Οράτιος ούρλιαζε «*porcus de grege Epicuri*»=«ένα γουρούνι απ' το Κοπάδι του Επίκουρου» για να εξηγήσει την βακχική χροιά της ήπιας κατά τ' άλλα κραυγής ηδονής, που ακογόταν κατά τις τελετές στον Κήπο;

Επειδή ακριβώς φοβόταν μη σταθεί ως προάγγελος, ώστε να φτάσουν ακόμη πιο ψηλά οι άνθρωποι. Σε συνάντηση με τους Δαίμονες του Φυσικού Δικαίου, στου οποίου τις σκοτεινές ακρώρειες και τα υπόγεια ρεύματα η Φύση δεν ομολογεί στον καθένα τον τρόπο λειτουργίας της. Ούτε τον κρύπτει εντελώς αλλά εκπέμπει σήματα ικανά για όσους αφουγκράζονται τον παλμό της για να τον γνωρίσουν.

Χρόνος και Ηδονή δεν ήταν μετρήσιμα ή επιστημονικοφανώς ερμηνεύσιμα αλλά μια ατέρμονη ανακύκλιση, όπου τα πάντα διαλύονται και ξαναδημιουργούνται. Ωσαύτως δεν υπάρχει θάνατος, αφού δεν υφίσταται στασιμότητα, για να τον εμπορευτούν επιτήδειοι με τη μορφή είτε θρησκευτικού είτε επιστημονικού θεσφάτου.

Η ίδια η σύγκρουση των Αντιθέτων ενσπείρει τη Φιλονικία κι αμέσως δρέπει την Αρμονία ως αδιάσειστο παρεπόμενό της. Κάτι που βέβαια πολλοί εμίσησαν. Δεν είναι απλό σύμπτωμα που μετά τις απεχθείς διεργασίες με γνώμονα την απομάκρυνση από την έννοια της Ανακύκλισης, έρχεται και ο Διαφωτισμός να διαστρεβλώσει την Αταραξία των Στωικών σε «κατακυριάρχηση των *perturbationes animae*=ψυχικών αναταράξεων» εμφανίζοντας τις «ψυχολογικές επιστήμες» ως αντίδοτο στη Σκέψη.

Μια κανονική ταφόπλακα και μάλιστα δημοκρατική με όλα τα δικονομικά υποστηλώματα, όπως η κατάρτιση των διαφόρων Συνταγμάτων-, που νομιμοποιούν στην ουσία την εξαχρείωση του Κοινοβουλευτισμού.

Αυτή η Δημοκρατία, στις οποίας το όνομα πίνουν νερό πάμπολλοι ματαιόδοξοι και επίφαυλοι Ειδικοί ή Ανειδίκευτοι, δεν έχει στη φαρέτρα της παρά την εξόντωση της ατομικής επιθυμίας δια της κολεκτιβοποίησής της, επειδή δεν γίνεται να συνάδουν οι επιθυμίες εκατομμυρίων Ότων μέσα στο Ρέον Ποτάμι. Δεν έχει ως σκοπό παρά τη μαζικοποίηση των ενστίκτων. Από άγρια κι ανεξέλεγκτα να τα ενσωματώσει σε μια μηχανικά ψευδο-συλλογική εξέλιξη δαρβινικών προδιαγραφών, τόσο μα τόσο απάνθρωπη τελμάτωση τελικά, επειδή ο Κόσμος είναι ένα ενιαίο Όλον, που «ως τέτοιο ούτε γεννήθηκε ούτε και θα χαθεί ποτέ».

«Κοντά του αισθάνομαι πιο ζεστά και πιο ευδιάθετα από οπουδήποτε αλλού. Η κατάφαση του θανάτου, της φθοράς, της εκμηδένισης, της αντίθεσης, και του πολέμου, που είναι ζωτικής σημασίας για μια διονυσιακή φιλοσοφία,

Το γίνεσθαι, μαζί και με μια ριζική απόρριψη της ίδιας της έννοιας του Είναι

Όλα αυτά είναι σαφώς πιο στενά συνδεδεμένα με μένα από οτιδήποτε άλλο έχουν οι άνθρωποι σκεφτεί ως τώρα. Η διδασκαλία της αιώνιας επιστροφής, που σημαίνει τον άνευ όρων και απεριόριστα επαναλαμβανόμενο κύκλο όλων των πραγμάτων –αυτό είναι η διδασκαλία του Ζαρατούστρα, αλλά τελικά δεν είναι κάτι που δεν θα μπορούσε να έχει πει και ο Ηράκλειτος» καθώς αναφωνεί και ο Friedrich Wilhelm Nietzsche.

Η ρήση του Nietzsche δεν είναι παρά μία εφαρμογή στην τελική του «Αναζήτησα τον εαυτό μου» του Ηρακλείτου, και όχι βέβαια με την ψυχολογική έννοια της ανεύρεσης αλλά με τη φιλοσοφική οπτική της οικοδόμησης ανδρείας και αρετής στην Ψυχή.

Η «διδασκαλία της αιώνιας επιστροφής» που κοιτάζει τον Θάνατο κατά πρόσωπο, ενέχει τη δυναμική της ακριβοδικίας, επειδή δεν υπάρχει προσπάθεια ταπείνωσης της Φθοράς ή του Πολέμου ως «ατιμωτικές καταστάσεις», αλλά εκλαμβάνονται ως βασικά στοιχεία Ελευθερίας.

Η Ελευθερία εν γένει, και η Ελευθερία κάθε δρώντος υποκειμένου ως πράξη ξεχωριστή, συνιστούν αποτελεσματική δύναμη του Ατόμου.

Βιώνεις

Πεθαίνεις

Επιστρέφεις διακτινισμένος

Πράξη 4η

Αλέξανδρος ο Μακεδών: Ζήτησέ μου ό,τι θέλεις.

Διογένης Λαέρτιος: Τραβήξου, ώστε να μη μου κρύβεις τον Ήλιο.

Συζήτηση μεταξύ τους
Στο Κράναιο

Ακόμη και σήμερα οι Κυνικοί Φιλόσοφοι αντιμετωπίζονται ως «στριφνοί», που εξαπέλυαν ευφυολογήματα.

Το Κράτος για να μπορεί να υπάρξει προβαίνει στην υποστύλωσή του. Στο «λίκνο της δημοκρατίας» της αρχαίας Αθήνας υπήρχαν Σχολές Φιλοσοφίας, στο προφίλ των οποίων υπέβασκε ο ελιτισμός και η αίγλη, την οποία αδειοδοτούσε το ίδιο το Κράτος.

Είναι άλλωστε η «καλή εικόνα» της πόλης-κράτους που μεταφέρθηκε στο σήμερα και την οποία μνημονεύουμε.

Η Κυνική Σκέψη αναφέρεται επισήμως κατά τον 4ο αιώνα Π.Κ.Ε. για να αντιταχθεί στα κοινωνικά στερεότυπα και στην παραφροσύνη που διακατείχε το status quo.

Προτείνονται δύο εκδοχές ως ετυμολογική προέλευση του όρου Κυνικός:

- Κατά μία εκδοχή είναι το γυμναστήριο Κυνόσαργες, ένα εκ των τριών γυμναστηρίων στην πόλη-κράτος της Αθήνας, που εμπνέει. Οι νόθοι γιοι που αποκτούσαν οι Αθηναίοι από τη συνεύρεσή τους με γυναίκα σκλάβα, αλλοδαπή ή πόρνη, παραγκωνίζονταν στο Κυνόσαργες προς εκγύμνασή τους. Θέλοντας να στηλιτεύσουν τον παραγκωνισμό των νόθων εξ' αιτίας ηθικοπλαστικής νοοτροπίας, χρησιμοποίησαν τον όρο «προς τιμήν» της παραφθοράς των συνειδήσεων.
- Κατά μία δεύτερη εκδοχή η ονομασία αντικατοπτρίζει τον «σκυλίσιο» τρόπο ζωής, που είχαν υιοθετήσει. Με υπόδειγμά τους τον Κύων= Σκύλος, προκαλούσαν τη δημόσια αισθητική περπατώντας ανυπόδητοι και «γαυγίζοντας» τον επίπλαστο καθωσπρεπισμό.

«Είναι αδύνατο να βγάλεις τον όχλο από τη δεισιδαιμονία κι απ' τον φόβο, επειδή άγεται και φέρεται από παρόρμηση σε επαίνους και ψόγους» διατείνεται ο Spinoza προσπαθώντας να δικαιολογήσει τρόπον τινά την επιβολή του Κράτους δια των ανταλλαγμάτων-επαίνων.

Η κυνική Διάνοηση αντιστρατευόταν ολόκληρο το υπόβαθρο προοπτικής-αποσκόπησης ωστόσο του επαίνου.

Κάθε εποχή κάποιος κάθεται στον θώκο και για να ασκήσει Διακυβέρνηση «αποκτά ισχύ Δικαίου», ώστε να καπηλεύεται την ερμηνεία όχι μόνο του πολιτικού Δικαίου ή των θρησκευτικών ζητημάτων αλλά να κρατά το δυσκολότερο της διάκρισης του Δικαίου. Με αυτόν τον τρόπο κάμπτονται οι αντιστάσεις του Όχλου και μόνο εντεταλμένοι από την κρατική εξουσία έχουν το δικαίωμα προσδιορισμού των εννοιών «δίκαιο», «άδικο», «ευσεβές», «ασεβές». Μέσω προδιαγεγραμμένου πλαισίου, κατά το οποίο αφήνεις παράλληλα να εννοηθεί κάποια μορφή παραχώρησης «γνώμης» στον υπήκοο, είναι πανεύκολο λοιπόν να διατηρείς την κατασίγαση.

Όταν ο Spinoza παρατηρεί μετριοπαθώς τη «δύναμη του καθενός να ζει πέρα από την ιδιοσυγκρασία του Άλλου» εννοώντας «σχετική με τον Λόγο του Θεού ή της κρατικής εξουσίας την παραχωρημένη ελευθερία, ώστε να υπακούουν όλοι τελικά αλλά ελεύθερα», η Κυνική Διανόηση στην ουσία αποστρέφεται όλες τις παρενέργειες του πολιτισμικού Γίγνεσθαι, που επιβάλλεται από την εξουσία ως νόρμα μη-αμφισβητήσιμη.

Ενδεχομένως να είναι οι Κυνικοί ο αρχέγονος προάγγελος του Θεάτρου του Παραλόγου, που εισαγάγει πολύ αργότερα ο Ιονέσκο για να καταδείξει την ασυνέπεια μεταξύ Λόγου και Πράξης και την παράφρονα απαίτηση των Αρχών.

Στο σήμερα ο απόγονος αυτής της παραφροσύνης είναι η χρήση του όρου «καθολικός» των αριστερών Κομμάτων αντί του «υποχρεωτικός» της Δεξιάς παρατάξεως, όσον αφορά στην επιβολή ιατρικής πράξης και στον διαχωρισμό των ανθρώπων σε στρατόπεδα.

Ο όρος «στρατόπεδο» μπορεί να αντικαθρεφτίσει τον όρο ρεύμα ή κίνημα.

Κι αν τα διάφορα φιλοσοφικά ρεύματα της αρχαίας σκέψης επισκιάστηκαν από τους σωκρατικούς κυρίως, πανομοιότυπα οι πολιτικές στρεβλώσεις έχουν ανάγκη και σήμερα κατασκευής ψευδαισθήσεων.

Κι αν η παλαιού τύπου «Δημοκρατία» λειτούργησε ως πρώιμη μορφή παγκοσμιοποίησης με «ανοχή» σε πολυ-πολιτιστικές κοινότητες και κινητικότητα πληθυσμών, να θυμηθούμε πως κατασκεύασε κι έναν Δεσμότη ως πρότυπο αρχέγονο!

Αυτό ακριβώς επιχειρείται στις μέρες μας με δύο βασικά χειρουργικά εργαλεία.

Η ίδρυση σπηλαίου με δισεκατομμύρια Δεσμωτών.

Κι αν ο Δεσμότης του Αισχύλου βρισκόταν στο ύπαιθρο υπομένοντας το μαρτύριό του, οι Δεσμώτες του σήμερα ρίχνονται τόσο βαθιά σε ψηφιακά πλέον ορυχεία, απ' όπου θα είναι εντελώς αδύνατον να βγουν.

Όταν ο Salvatore Ottolengi, ιδρυτής της ιταλικής επιστημονικής αστυνομίας, το 1902 ανέθεσε στον υπουργό Giovanni Gasti το καθήκον της μελέτης ενός συστήματος αναγνώρισης των αποτυπωμάτων για την ταυτοποίηση των «εγκληματιών», άνοιγε τον δρόμο στο ευρύτερο φακέλωμα ανθρώπων, αφού το καθόλου «αθώο» επίτευγμα της Επιστήμης έστρωνε το χαλί για δαχτυλοσκοπήσεις-φωτογράφιση. Η αστυνομία επιδιδόταν έκτοτε σε εκτεταμένη συλλογή ανθρωπομετρικών στοιχείων, τατουάζ-τυχόν σωματικές ή νοητικές ανωμαλίες-ασθένειες-διαγωγή. Αν θυμόμαστε και το Εκπαιδευτικό Σύστημα «κηλιδώνει» τους μαθητές-σπουδαστές με την συμπεριφορά να αναγράφεται στον έλεγχο επίδοσης ως «κοσμιότητα» ή «κοσμία».

Αν σ' εκείνη την όχι και τόσο μακρινή εποχή ωστόσο η τεχνολογία δεν μπορούσε να διασφαλίσει το «γενικό φακέλωμα» των πληθυσμών, στις μέρες μας υπάρχει η απαραίτητη τεχνογνωσία, ώστε να ψηφιοποιηθεί και η παραμικρή ανθρώπινη κίνηση «προληπτικά».

Η συνύπαρξη δισεκατομμυρίων ανθρώπων στα socialnetwork συνιστά πεδίο ευεπίφορο προς τέλεση του πλανητικού ελέγχου. Το Υπουργείο Εσωτερικής Ασφάλειας των ΗΠΑ υιοθέτησε το σύστημα εξειδικευμένης πλέον παρακολούθησης Biometric Optical Surveillance System, με τη «βοήθεια» του οποίου συλλέγονται-αποθηκεύονται στοιχεία για αναγνώριση προσώπων με λευκό ποινικό μητρώο, χωρίς καν δηλαδή να κατηγορούνται για κάτι σύμφωνα έστω με τον «νόμιμο» ποινικό κώδικα.

Το Λονδίνο ανακηρύχτηκε ως πόλη με τις περισσότερες κάμερες παρακολούθησης, τις οποίες εγκατέστησε ο κρατικός μηχανισμός σε μια προσπάθεια περιορισμού συμμετοχής ανθρώπων σε διαδηλώσεις-πορείες-δράσεις.

Στη Μόσχα, η οποία διαθέτει επίσης, ένα από τα μεγαλύτερα συστήματα παρακολούθησης με κάμερες στον κόσμο, υιοθετήθηκε από την Άνοιξη του 2020 το σύστημα «Κοινωνικής Παρακολούθησης» προς εντοπισμό διαγνωσμένων ατόμων με «κορονοϊό» με εφαρμογή στα κινητά τηλέφωνα, και από τον Φεβρουάριο του 2021 οι Ρώσοι εφαρμόζουν σύστημα «αναγνώρισης χαρακτηριστικών προσώπου» για την αγορά εισιτηρίων στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς.

Το face detection, τεχνολογία ανίχνευσης δηλαδή, χρησιμοποιείται πλέον σε παγκόσμια κλίμακα με τα Κράτη να κάνουν λόγο για «αντιμετώπιση- πρόληψη κατά του κορωνοϊού», ενώ το φωτόγραμμα του προσώπου αντικειμενοποιείται και συνδέεται άμεσα με το Κέντρο των datapoint, απ' όπου αντλούνται δεκάδες πληροφορίες, τις οποίες μόνοι μας δίνουμε οι άνθρωποι με την ανάρτηση φωτογραφιών μας στα socials, με το ψηφιακό αποτύπωμα της ίριδας του ματιού μας σε συσκευές, με την ενσωμάτωση εμφυτευμάτων τύπου NFC=ασύρματη τεχνολογία επικοινωνίας κοντινού πεδίου.

«Οι νόμοι είναι για τους πολλούς και τους μέτριους και όχι για τους Εκλεκτούς» θεωρούσε ο Αντισθένης από τη Σχολή των Κυνικών.

Και για να παραμείνουν οι πολλοί «μέτριοι», πρέπει οπωσδήποτε να αλέθονται στο χωνευτήρι της επιτήρησης, η οποία αποτελεί το πρώτο καθήκον κάθε θεσμισμένης εξουσίας και για να επιτευχθεί πρέπει να αποκτηθεί κάθε πιθανή πληροφορία για οποιαδήποτε κοινωνική ή ατομική διαδικασία, που βρίσκεται σε εξέλιξη και θα μπορούσε να προτείνει κάποια αλλαγή προς θεσμιζόμενα προοπτική.

Κάθε ψηφιακό χνάρι εκτρέπεται σε αποθηκευτικούς server, κατασκευάσματα ενεργοποιημένων γκρίζων ζωνών από τα Κράτη και τις πολυεθνικές, όπου αναλαμβάνουν αναλυτές κι αλγόριθμοι να λογοκρίνουν. Κολοσσιαίοι server provider, όπως facebook-google-instagram-apple-yahoo-skype, συμβάλουν τα μέγιστα με την άμεση σύνδεσή τους με τα προγράμματα επιτήρησης των κρατών παραχωρώντας πληροφορίες για τους χρήστες εν αγνοία τους ή εν γνώση τους.

Η επιτήρηση από μαζική, η οποία επικρέμαται σαν δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια όλων των κατοίκων του πλανήτη, μεταλλάσσεται σε στρατηγική, όταν στοχεύει σε εμπόλεμες περιοχές, κι ενίοτε φέρει το προσωπίο της ειδικής για συγκεκριμένα πλέον πρόσωπα, όπως στην περίπτωση του Julian Assange.

Στην κατηγορία της ειδικής επιτήρησης ενεργοποιείται το άκρως ανησυχητικό whistleblower=πρακτική της κατάδοσης. Υπάλληλοι του Κράτους ή Πολυεθνικών ρουφιανεύουν δηλαδή και καταγγέλλουν κοινωνικές «τάσεις»-«παραβατικές» συμπεριφορές-εργασιακές «συναναστροφές» απολαμβάνοντας κρατική ασυλία μέσω της εγγυημένης ανωνυμίας και της περαιτέρω προστασίας που τους προσφέρεται για τις υπηρεσίες τους.

Στην κατηγορία της μαζικής επιτήρησης αναλαμβάνει το Εκπαιδευτικό Σύστημα να περιχαράκώσει συγκεκριμένο πεδίο κινήσεων για το Άτομο από τη μικρή ηλικία. Η υποχρεωτική εκπαίδευση «ανεβάζει το κύρος» ενός κράτους, επειδή παρουσιάζεται ως άρρηκτα συνδεδεμένη με τον δείκτη του κατά κεφαλήν εθνικού εισοδήματος.

Το Κράτος ωστόσο δεν ενδιαφέρεται να καλλιεργήσει αλλά πρωτίστως να επιτηρήσει και να παραγάγει καταρτισμένους δούλους της μηχανής. Ίδιες ευκαιρίες στη Γνώση είναι επιθυμητός στόχος αλλά όταν αυτός συνδέεται με την υποχρεωτική εκπαίδευση είναι σαν να συγχέεται η «σωτηρία» με την εκκλησία, όπου αναλαμβάνουν οι ιερείς το ξεμάτιασμα του «δαιμονισμένου», ή με τα Σώματα Ασφαλείας, όπου αδειοδοτούνται αστυνόμοι να συγκεντρώνουν προληπτικά τους «εκκολαπτόμενους απροσάρμοστους».

Το Άτομο μέσα στα όρια της Εκπαίδευσης μπερδεύει:

- τη διδασκαλία με τη μάθηση
- την ιεραρχική προαγωγή με την καλλιέργεια
- το δίπλωμα με την ικανότητα
- το λέγειν με τη διατύπωση του ρηξικέλευθου

Η υγεία, η μάθηση, η αξιοπρέπεια, η ανεξαρτησία, η ελευθερία, η δημιουργία, καταντούν να σημαίνουν το ψευδεπίγραφο αντίκρουσμα μιας πιστοποίησης προς λειτουργία των θεσμών, που εγκλωβίζει σε συνεχή διάθεση εκχωρήσεων και πιστώσεων της Ύπαρξης.

Για να προλειανθεί το έδαφος υποδούλωσης του ατόμου, το Κράτος «επιμελείται» την παιδική ηλικία. Πριν τη βιομηχανική επανάσταση επιλαμβανόταν ο δάσκαλος κατ' οίκον και η κατήχηση από τα θρησκευτικά δόγματα, ενώ μετά εκκινεί η μαζική παραγωγή από συντεταγμένο κρατικό μηχανισμό, το σχολείο.

Με την υποχρεωτική εκπαίδευση, η οποία να τονίσω είναι κρατική και όχι δημόσια, η ωρίμανση του Ατόμου έρχεται βιαίως μέσα από την χαλιναγωγή των παιδικών χαρακτηριστικών. Στις εύρωστες οικονομίες οι νέοι γίνονται έρμια της καταστροφικής ένδυσης ενός ρόλου, που επιβάλλει η «κοινωνική αυτοσυνείδηση», η οποία ευνουχίζει την ατομικότητα και την καλιγώνει στην ανεκτικότητα του συλλογικού. Στις φτωχές χώρες οι υπήκοοι τελούν υπό συνεχή μοιρολατρικό ανταγωνισμό με την «μαζική πρόσβαση στην εκπαίδευση» των πλουσίων.

Αμέσως μετά την οργάνωση της παιδικής ηλικίας αναλαμβάνει την επιτήρηση η εργασία. Με την «αναδιοργάνωση των εργοστασίων» που προτείνει ο Frederik Winslow Taylor από το 1922, συντίθεται ένα παζλ συναρμολόγησης με τους εργοδηγούς να χρονομετρούν και να «αξιολογούν» την παραγωγικότητα των εργαζομένων.

Στις μέρες μας παρακάμπτεται η ανθρώπινη μεσολάβηση και είναι τα τεχνολογικά εργαλεία που αρχειοθετούν με τη συλλογή των data το εργασιακό προφίλ.

Ο άνθρωπος που εκφεύγει των επιδόσεων «προσδοκώμενης παραγωγικότητας», την οποία οριοθετεί ο εργοδότης είτε είναι το κράτος είτε ιδιώτης στο πλαίσιο «παραγωγικής κανονικότητας», κρίνεται ως «ανώμαλος εργαζόμενος». Η «ανωμαλία» αυτή ωστόσο δεν έχει να κάνει με ανθρώπινη πράξη αλλά με την τεχνολογία των μηχανών. Η ίδια η παραγωγική μηχανή, της οποίας ο άνθρωπος τελεί ένα απλό εξάρτημα, τον ελέγχει σε πραγματικό χρόνο και αν αποδεικνύεται «ελαττωματικός» τον αντικαθιστά.

Με τον τεχνολογικό μετασχηματισμό η εργασία ψηφιοποιήθηκε. Ο John Kotter του Harvard business School είναι αυτός που πρότεινε τη «μεταφορά των εμποδίων σε vision». Άγρυπνοι υπολογιστές συνδεδεμένοι με επιχειρηματικά smartphones καταγράφουν τους χρόνους εκτέλεσης εργασιακών καθηκόντων βάσει αυτόματων παραμέτρων, διαδικασία που καταλήγει σε τακτική επιβράβευσης ή ποινής. Η ψηφιοποίηση ωστόσο προχωρεί πολλά βήματα ακόμη την επιτήρηση συλλέγοντας ταυτοχρόνως πληροφορίες προσωπικής παραγωγικότητας με την αποθησαύριση «σχεσιακών δραστηριοτήτων», «υπονοούμενων διαπροσωπικών δυναμικών», ώστε να ανιχνεύεται η κοινωνιομετρική πλέον δράση.

Αυτό ακριβώς επιχειρείται στην παρούσα με την επέκταση της εργασιακής επιτήρησης των ενηλίκων σε γενικευμένη επιτήρηση των μελών της ανθρωπομάζας υπηκόων. Οι εφοδιασμένες ζώνες με μικροσίπ στα εργοστάσια της My Chef, τα GPS κίνησης της Hitachi, τα software τύπου Flexispy, που εγκαθιστούν κρυφά στα επιχειρηματικά τηλέφωνα των εργαζομένων τους οι Εταιρείες προς αρχειοθέτηση κίνησης-συνομιλιών-αλληλογραφίας των υφισταμένων τους, περνούν πια στην καθημερινή διάδραση με τα sms μετακίνησης, τα qR code πρόσβασης και τα wallets ψηφιακού χρήματος, που οσονούπω θα προστεθούν στα smartphones των υπηκόων.

Όταν ο Stefan Oerlich, μεγαλοστέλεχος της Bayer, δηλώνει στο Παγκόσμιο Συνέδριο Υγείας πως: «δεν θα τολμούσανε να πιστέψουνε πριν το 2020 ότι ο κόσμος θα δεχότανε εθελοντικά να λάβει πλατφόρμες γενετικής τροποποίησης και τελικά η πανδημία έκανε τον κόσμο πιο ευπρόσδεκτο στην καινοτομία»:

- αφ' ενός παραβλέπει πως το συντριπτικό ποσοστό των ανθρώπων που έλαβαν τη γονιδιακή θεραπεία εκβιάστηκε και δεν συναίνεσε σε μια «καινοτομία»
- αφ' ετέρου «ξεχνά» να αναφέρει την παράλληλη αλλαγή της νομοθεσίας στην Ευρώπη σχετικά με τα μεταλλαγμένα προϊόντα προς απρόσκοπτη επιβολή των νέων τύπου εμβολίων, επειδή «ορισμένα συστατικά του εμβολίου εμπίπτουν στην νομοθεσία περί γενετικά τροποποιημένων οργανισμών»

Τα Κράτη σιγοντάρουν στην ουσία με τη νομοθετική διαμεσολάβησή τους στην επιτήρηση του παγκόσμιου πληθυσμού και συμβάλλουν στον κοινωνικό αυτοματισμό.

Είναι το «*se dep-rendre de soi*» του Foucault, όταν διατύπωνε πως «η κατασκευή της ζωής σε έργο τέχνης σε κάνει να τη βιώνεις σαν προϊόν σκέψης αλλά εσύ ο ίδιος δεν είσαι πλέον εκεί», που ενώ ο γράφων εννοούσε την παραδοξότητα του Ατόμου να θέλει να αναλύσει τον Εαυτό τη στιγμή που ήταν ανίκανος να βιώσει εμπειρίες, με την κρατικά ψηφιοποιημένη πρόταση «ζωής» δεν είναι καν ο άνθρωπος προϊόν της δικής του έστω σκέψης-εμπνεύσεως αλλά κάποιας έξωθεν μηχανής.

Τη δεδομένη στιγμή για να επιβληθεί η ψηφιοποίηση εργαλειοποιείται ξεκάθαρα η Ιατρική, οι εκπρόσωποι των οποίων αναλαμβάνουν ρόλο αστυνόμου εκτελώντας ναζιστικού τύπου «υγειονομικά πρωτόκολλα» σε ανθρώπους παρά τη θέλησή τους.

Και όλα αυτά με το οικονομικό κραχ να κραδαίνει απειλητικά πάνω από [φτωχοποιημένους ανθρώπους](#).

Επίμετρο

Με την είσοδο στην εικονική τραγικότητα νέες διαδικασίες διαχωρισμού ή αποκλεισμού των ανθρώπων μπαίνουν σε ισχύ, οι οποίες δεν έχουν να κάνουν με τις πολιτικές εξελίξεις, όσο κι αν κόπτονται να το ισχυρίζονται οι παραταξιακά αρτηριοσκληρωμένοι οπαδοί παραδοσιακών φατριών. Κοιτώντας γύρω είναι πανεύκολο να κατανοήσουμε πως η «ένταξη» πλέον περικλείει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά είτε υποταγής στο κρατικό αφήγημα, το οποίο συμπλέει με το πολυεθνικό οργανωμένο έγκλημα, είτε προσβάσεως στον πλαστικοποιημένο παράδεισο της μαζικής κατανάλωσης.

Από τον διαχωρισμό «τίτλων ευγενείας», στον οποίο υπέκυπταν οι άνθρωποι συνάπτοντας γάμους στο πλαίσιο της κάστας, περάσαμε στον διαχωρισμό παραγωγικότητας, στον οποίον συναίνεσαν οι άνθρωποι «αυξάνοντας την αποδοτικότητα» τους, για να καταλήξουμε στον υγειονομικό διαχωρισμό, τον οποίον προλείανε ο προ-ψηφιακός εγκλωβισμός.

Οι άνθρωποι μετέβησαν σχεδόν ανώδυνα από την σχεσιακή δραστηριότητα στην εικονική συναναστροφή, όπου η ταυτοτική στιγμή μεταλλάχθηκε σε ψευδεπίγραφη ονειρώξη.

Για να γίνεις αποδεκτός σε μία εικονική communauté, χρησιμοποιείς την αφαιρετική, βάζουμε στο προφίλ μας ως πούμε, μία φωτογραφία, όπου δεν φαίνονται οι ατέλειές μας. Χτίζουμε εκ νέου δηλαδή το ψεύτικο avatar μας και προωθούμαστε προς συναναστροφή με αυτό.

Πολύ πριν έρθει η ιατρική μάσκα λοιπόν, οι ίδιοι οι άνθρωποι αρέσκονταν να πλασάρουν μια fake εκδοχή τους, επειδή μειονεκτούσαν για τις φυσικές κι ανθρώπινες ατέλειές τους μέσα στη βιομηχανία του θεάματος και της πλαστικής Ομορφιάς.

Το συναίσθημα αντικαταστάθηκε από την ηλεκτρονική πλαστογραφία.

Η συνέπεια Λόγου και Πράξης παραγκωνίστηκε από υποκριτικά σύμβολα.

Η Γλώσσα της Απουσίας διαφεντεύει, η οποία δεν είναι τίποτε άλλο από τον ξύλινο Λόγο των Πολιτευτών και όχι πια μόνο, πλέον χρησιμοποιούν όλοι.

«Αυτό που φαίνεται δεν είναι πάντα αντιπροσωπευτικό ή, για να το διατυπώσω καλύτερα, δεν είναι σχεδόν ποτέ. Αυτό που δηλώνει ένας άνθρωπος ή μια κουλτούρα, είναι μάλλον η έκφραση μιας επιθυμίας παρά μια πραγματικότητα.

Αν ο Ντοστογιέφσκι δηλώνει ότι δεν πρέπει να σκοτώσουμε, είναι προτιμότερο να πιστέψουμε ότι ο Ντοστογιέφσκι είναι ένας εγκληματίας που παλεύει με τα ένστικτά του.

Αν ο Σωκράτης συστήνει την απάρνηση του σώματος, ως είμαστε βέβαιοι ότι ο Σωκράτης είναι ένας φιλήδονος που αντιπαλεύει απελπισμένα τις ορέξεις του.», όπως φιλοσοφούσε ο Ernesto Sabato.

Στο παράλογο σκηνικό της χρήσης υποκριτικού avatar, βλέπουμε να καταφεύγουν και οι «άνθρωποι της Τέχνης», οι οποίοι επαναπαύονται υποβοηθώντας στους ελέγχους διαχωρισμού του Κοινού αυτοκαθοριζόμενοι μάλιστα ως «προοδευτικοί», επειδή δεν μπορούν να αντέξουν την απραξία τους και να δικαιολογήσουν τη συνέργιά τους.

Μέσα στο δυστοπικό αυτό κλίμα βλέπουμε να ανεβαίνουν παραστάσεις βασισμένες σε άκρως ανατρεπτικά κείμενα, όπως η παράσταση «Στη Φάρμα των Ζώων» του Όργουελ.

Είναι το Κοινό που δεν έχει αντίληψη της Πραγματικότητας, όταν σκανάρεται για να παρακολουθήσει «Τα ζώα μιας φάρμας να ξεσηκώνονται ενάντια στο σύστημα εξουσίας»;

Είναι οι «Διασκεδαστές» που πλαισιώνουν την παράσταση, που τελούν υπό παράκρουση;

Είναι πάρα πολύ εξυπηρετικό να δίνεται «άφεση πεπραγμένων».
Και η εν λόγω «άφεση» ξεπλένει:

- πρώτον το ίδιο το Καθεστώς, που επιχειρεί με τον σφετερισμό ανάλογων ανατρεπτικών έργων να παγιώσει το εκμαγείο του «Καλού Προστάτη», που λανσάρει για τον εαυτό του, και να δικαιολογήσει την πατερναλιστική διευθέτηση του ψηφιακού ιατροφασιισμού, που επιβάλλει.
- δεύτερον τον «Διασκεδαστή», που βάζει πλάτη στην παραχάραξη διαχρονικών αριστουργημάτων «κάνοντας τη δουλειά» του. Στην ουσία προβαίνει σε ανήκουστα δόλιο ευπρεπισμό του μηνύματος, που θέλησε να περάσει ο δημιουργός του έργου. Όπως ο ιστορικός διαπράττει αποτρόπαια εγκλήματα με τη διαστρέβλωση των γεγονότων.
- Και τρίτον τον θεατή, που αναζητά απεγνωσμένα άλλοθι για να επικαλύψει την έλλειψη κοινωνικοπολιτικού ήθους, αφού συνεργεί στις τακτικές υγειονομικού apartheid και διαχωρισμού ανθρώπων.

Ο διακαής πόθος των ανθρώπων να αποδείξουν το παιδευτικό τους υπόβαθρο τούς οδηγεί σε μία ευλογοφάνεια. Θεωρούν την «ανωτερότητα» τους δεδομένη δια της παρακολούθησής μιας ανατρεπτικής παράστασης, επιδιώκοντας να θολώσουν τη διάκριση μεταξύ αλήθειας και ψέματος. Ενώ δηλαδή στην πραγματικότητα δεν κατάφεραν να «ξεσηκωθούν ενάντια στο σύστημα εξουσίας», πρέπει πάσι θυσία να καλλιεργήσουν την εντύπωση πως το έπραξαν κατασκευάζοντας ένα ψέμα. Το κατασκευασμένο ψέμα ακολουθείται πολύ πιστότερα από τους Θνητούς, ακόμη κι απ'την ίδια την αλήθεια.

Σε δύο σημαντικές παραμέτρους μπορούμε να εστιάσουμε:

- Αφ' ενός η «διανοουμενίστικη ακαμψία». Είναι must να καυχηθείς για την εμφάνισή σου σε συγκεκριμένες παραστάσεις, έστω κι αν αυτές δεν αποτελούν παρά προϊόντα φαυλεπίφαυλης εξουσίας και κατευθυνόμενου εταιρικού management.
- Αφ' ετέρου η εφαρμογή της «Διαχείρισης Κρίσεων» ως βασικό εργαλείο επιβολής. Η οποία «Διαχείριση Κρίσεων» έχει στοιχειοθετηθεί πάνω στη σύμπλευση Πολιτικής και Θεάματος.

Κυρίως ωστόσο ας επισημανθεί η κοινωνική θέση των «Διασκεδαστών», η οποία ξεκινά ως «ανιδιοτελής καλλιτεχνία», περνά στο μονοπάτι της «επιβιωτικής ανάγκης», αλλά πανεύκολα καταλήγει στην στενωπό της «ματαιόδοξης αυθαιρεσίας». Αυτή η διαδρομή καθιστά ξύλινο και πλασματικό το θέαμα, το οποίο έχει απωλέσει την πνευματική του αρετή, επειδή διογκώνει το χάσμα μεταξύ Γνώσης και Αναγνώρισης.

Άλλο αναγνωρίζω το brandname ενός Δημιουργού, εν προκειμένω «Όργουελ», και καπηλεύομαι την προωθημένη «πολιτισμική καλή θέληση», επειδή το ίδιο το Κράτος και μετά θάνατον βέβαια του εμπνευστή, έχει εξοικειώσει τον «Πολίτη» του με συγκεκριμένη νόμιμη κουλτούρα.

Άλλο ωστόσο Γνώση του ίδιου του έργου, που σημαίνει καταβύθιση πέρα από γελοία εκλαϊκευμένες κριτικές-περιλήψεις, με γνώμονα την παιδευτική διάδραση με την ουσία του έργου.

Την ειδοποιό αυτή διαφορά προσωπικά εννόησα, όταν εβρισκόμην στη Νέα Υόρκη πριν αρκετά χρόνια, μπέρδεψα τους Δρόμους στην αρίθμηση, και, αντί να κατευθυνθώ με τον υπόγειο ouest, πήγα east. Κατεβαίνοντας άλλο περίμενα να βρω, σύμφωνα με τον χάρτη που κρατούσα ανά χείρας, σαν «αδαής τουρίστρια» κι εγώ, και άλλο βρήκα.

Κατέβηκα στη μέση του Μπρονξ λοιπόν, όπου έβλεπες τους αυθεντικούς ράπερς να ραπάρουν με τα λυμμένα απ' τον χορό κορμιά τους βίαια και επιθετικά,

Οι αυτοσχέδιοι στίχοι και ο ελεύθερος ερωτισμός τους δεν έχουν καμία σχέση με τον ράπερ που θα εμφανιστεί σε κάποιο «*Ίδρυμα ή Στέγη Τεχνών*». Το πρώτο τραγούδι δεν θα καταγραφεί ίσως και ποτέ. Αν εσθάης τυχερός να το πετύχεις κατά τις μεταβάσεις και τα ταξίδια της ζωής, έχει καλώς.

Όταν έχεις δει τον αυθόρμητο ράπερ του Μπρονξ κι έχεις προς στιγμήν νιώσει μίαν απειλή από την ζέση και τον θυμό του περιθωριοποιημένου, έχεις βαθιά γνώση του μουσικού αυτού είδους.

Όταν αναφέρεις διάφορα ονόματα γνωστών ράπερς της εγχώριας ή και παγκόσμιας μουσικής στιγμής, έστω κι αν ακούς τις επεξεργασμένες ραψωδίες τους στο σπίτι ή στις συναυλίες, απλώς αναγνωρίζεις το είδος της μουσικής, όπως μπορείς να αναγνωρίσεις και όλα τα υπόλοιπα είδη.

Η Τάξις & Ασφάλεια παράγει «ευλαβικό σεβασμό» σε παραγόμενη κουλτούρα για να ξορκίσει την αληθινή Τέχνη.

Με την παραγόμενη κουλτούρα καταστέλλει.

Από την αυθεντική ερασιτεχνία κινδυνεύει.

Ο ίδιος ο Νίξον έλεγε πως «*προτιμά τον επαγγελματία Καλλιτέχνη από τον Ερασιτέχνη*».

Και προφανώς επειδή στην ερασιτεχνία ενέχεται ο Έρωτας, και το πάθος, είναι γνωστόν, τρομάζει την Εξουσία.

Με την υπαγωγή των Καλλιτεχνών στην επαγγελματοποιημένη τους παραφθορά, επιτυγχάνεται πλήρως ο έλεγχος του θεάματος. Ακόμη και το κάθε «*ανατρεπτικό έργο*», όταν θα παρουσιαστεί υπό συγκεκριμένα trust θεάματος, είτε ιδιωτικής είτε κρατικής αιγίδας-μέριμνας, παύει να είναι ανατρεπτικό, επειδή διαβαίνει το κατώφλι της συναλλαγής.

Αυτή η συναλλαγή με το Κοινό στοχεύει σε έμμεσο προσανατολισμό της Σκέψης.

Είναι μία ιδιότυπη μορφή αστυνόμευσης της Σκέψης.

Ο άνθρωπος που περιμένει το σκανάρισμά του στην είσοδο για να δει τον «*ξεσηκωμό των Ζώων στη Φάρμα*», έχει ήδη υποστεί ακρωτηριασμό και δεν υπάρχει καμία περίπτωση να ξεσηκωθεί. Έχει προ-οικονομηθεί δηλαδή η εν δυνάμει δράση του.

Είναι όπως μία κρατική Υπηρεσία, όπως ένα σχολικό συγκρότημα για παράδειγμα, καλεί έναν graffitά να «*βανδαλίσει επίσημα*» τους τοίχους με τα ακιδογραφήματά του.

Η καταπίεση, που αρχικά πρέσβευε ο ζωγράφος και ήθελε να εκφράσει μέσα από τη ζωγραφική, μετατρέπεται άρδην σε «*επιτρεπτό όριο αντικοινωνικής συμπεριφοράς*».

Κάτι που ουσιαστικά σημαίνει πολιτισμική ευπείθεια.

Το πρόβλημα βέβαια δεν εδράζεται σε τέτοια Ίδρύματα ή στα Θέατρα καθαρά επιχειρηματικού προσανατολισμού, επειδή γνωρίζουμε πως η Επαγγελματοποιημένη Τέχνη υπακούει σε κατά συνθήκη κότες.

Κι επομένως δεν αναμένονται δράσεις.

Ακολουθούν τα κρατικά πρωτόκολλα, όσο κι αν θέλουν να εμφανίσουν «*επαναστατικό πρόσωπο*».

Το «*ποιοτικό θέαμα*» οργανώνεται ως «*νόμιμο καταλωτικό προϊόν*». Κατά συνέπεια και ο θεατής-ακροατής φέρει τη «*νόμιμη πολιτισμική επάρκεια*».

Ήδη αυτό επαληθεύτηκε στη χειρότερη έκφασή του με τη στάση των εμπλεκομένων και την εφαρμογή διενέργειας παραστάσεων σε διαχωρισμένο Κοινό, το οποίο ως παρευρισκόμενο αναγνωρίζει ονόματα-σκηνές-ρόλους αλλά δεν δύναται να συνδεθεί με την ουσία του έργου. Κι έτσι αποφεύγει, συνειδητά ή ασυνειδητά, να κάνει συσχέτιση των αντιφατικών πράξεων:

Αναμονή για σκανάρισμα και Φάρμα των Ζώων.

Θλιβερότερη κρίνεται η εγκόλπωση των κατάπτυστων μέτρων διαχωρισμού των ανθρώπων σε ερασιτεχνικές ομάδες μικρών επαρχιακών σκηνών.

Κι εδώ πρόκειται για μία ψευδοταυτοποίηση του εσώτερου αισθήματος της Διάκρισης.

Νιώθουν δηλαδή εκ των προτέρων «*ανώτεροι*»...

Γιατί λοιπόν μέσα σε όλο αυτό το συνονθύλευμα αποδεδειγμένων υπόγειων μηχανισμών, οι οποίοι επιδίδονται στον απόλυτο έλεγχο των ανθρώπων από τους κομίζοντες τη Διακυβέρνηση, προωθείται ο όρος «συνομωσιολογία» τόσο σθεναρά ως «κατηγορία» με σκοπό τη λαιμοκοπή εκείνων που τολμούν να αμφισβητούν;

Αφ' ενός από το ίδιο το Κράτος:

- με τη σύσταση συγκεκριμένων οργανισμών-υπηρεσιών, όπως τα «ελληνικά HOAXES», που ακυρώνουν ως «παραπληροφόρηση» ή «ψευδής είδηση» ή «συνομωσιολογική θεωρία» τη διάδοση κάποιων «ύποπτων» αλλά πραγματικών γεγονότων.
- με τις Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου στο ύφος του «κατ' επείγοντος»
- με τα τιμωρητικά πρόστιμα, που ποινικοποιούν τη δράση και την Σκέψη

Αφ' ετέρου από τους ίδιους τους κυβερνημένους, οι οποίοι είτε φοβούνται την απεξάρτησή τους είτε από ζηλοφθονία για όσους τολμούν να αντιστέκονται..

Παράδειγμα κυβερνημένων που στρέφουν τα ξίφη τους, προς άλλους κυβερνημένους, αποτελεί η εισήγηση του Συλλόγου Προσωπικού της Alpha Bank, σύμφωνα με την οποία απαιτείται η «απομόνωση των αρνητών του εμβολιασμού». Το παράδοξο είναι πως το έγγραφο κλείνει με τον λογοτυπικό ισχυρισμό πως «ο εμβολιασμός προστατεύει τον εμβολιαζόμενο»!

Η Ελευθερία άλλωστε ποτέ δεν μπόρεσε να λειτουργήσει συλλογικά παρά μόνον ατομικά. Γι' αυτό το ζητούμενο, κυβερνητών και κυβερνημένων, είναι ο αφοπλισμός του Ατόμου.

«Όποιος σήμερα θέλει να πολεμήσει την ψευτιά και την αμάθεια και να γράψει την αλήθεια, έχει ξεπεράσει το λιγότερο πέντε δυσκολίες. Πρέπει να έχει:

- *το θάρρος να γράψει την αλήθεια παρ' όλο που παντού την καταπνίγουν*
- *την εξυπνάδα να την αναγνωρίσει παρ' όλο που τη σκεπάζουν παντού*
- *την τέχνη να την κάνει ευκολομεταχειρίσιμη σαν όπλο*
- *την κρίση να διαλέξει εκείνους που στα χέρια της η αλήθεια θ' αποκτήσει δύναμη*
- *την πονηριά να τη διαδώσει*

Αυτές οι δυσκολίες είναι μεγάλες για εκείνους που τους κινήγησαν ή που έφυγαν, ακόμη και για όσους γράφουν στις χώρες της αστικής ελευθερίας», όπως αναφέρει εύστοχα ο Bertolt Brecht.

Κάτι που επιβεβαιώνεται με τη στοχοποίηση κατ' αρχάς μίας νεοσύστατης ομάδας ανθρώπων, αυτή των «ανεμβολίαστων». Ένα πλήθος ετερόκλητο, που δεν πρόκειται σε σαφές περίγραμμα Ιδεολογίας, και αυτό είναι που τρομάζει περισσότερο, επειδή δεν είναι εύκολο να καταστεί αντικείμενο σφετερισμού. Ένας πλήθος ανθρώπων που ζητά το ευνόητο κι αυτονόητο της αυτοδιαθέσεως του σώματος.

Αυτό λοιπόν το πλήθος και καθένας ξεχωριστά βάλλεται από τους κυβερνήτες και από τους κυβερνημένους, οι οποίοι τους κουνούν το δάχτυλο ωσάν να κραυγάζουν: «Όσοι ζητάτε ελευθερία, είστε άρρωστοι»!

Το έργο «Άρρατοι σε Χρόνια Παν-Δρυμείας» είναι μία ποιητική Παρωδία, η οποία πλαισιώνεται από Εικόνα-Λόγο-Ήχο, και «δίνει βήμα» σε ετερόκλητους χαρακτήρες, οι οποίοι μονολογούν όντας εγκλωβισμένοι στην Εικονική Τραγικότητα.

Το έργο είναι χωρισμένο σε τέσσερα κύρια μέρη και κλείνει με το επίμετρό του.

Ομοίως και κάθε μονόλογος είναι χωρισμένος σε τέσσερις πράξεις.

Κάθε μονόλογος θέτει στο μικροσκόπιο του θεατή-ακροατή μία προσωπικότητα, η οποία προσηλώνεται στην προσέγγιση του «εφιαλτικού καθορισμού» της λόγω του εγκλεισμού και της στέρησης Ελευθερίας.

Κάθε προσωπικότητα ωστόσο δύναται να σπάσει το πλαίσιο της κανονικότητας και τον εγκλεισμό με ατομική προσπάθεια και να διαβεί το Ρέον Ποτάμι.

Ταυτόχρονα η κάθε προσωπικότητα δίνει τη σκυτάλη στον επόμενο χαρακτήρα, που θα μονολογήσει επί σκηνής, λειτουργώντας ως ψηφίδα του Όλου, αφού συναρμόζει στο ευρύτερο ύφος της θεματικής του έργου.

Με τη λέξη άρρατος, η οποία δηλώνει το αμετάβλητον της Γνώμης, συνδέεται ο Θεός Άρης.

Θεός του Πολέμου, ο οποίος δεν πολεμά από ξεροκεφαλιά αλλά επειδή η βαθιά του καλλιέργεια τού επιτρέπει να έχει γνώση του ορθού και του δίκαιου.

Ο Θεός Άρης δεν διαπραγματεύεται, επειδή τότε θα είναι υποκείμενος σε δώρα-χρήματα-εξουσία.

Πολεμά για την Ελευθερία χωρίς να υποκύπτει σε υποσχέσεις, επειδή γνωρίζει πως αυτό που θέλουν να του πάρουν, σε αντάλλαγμα αυτών που ενδεχομένως τάζουν να του δώσουν, δεν ανταλλάσσεται με τίποτα.

Είναι αυτό που πρέσβευαν οι Κυνικοί: *«η ευδαιμονία βασίζεται στην αρετή και αυτή πάλι στη γνώση, η οποία, εφόσον κατακτηθεί, δεν χάνεται ποτέ»*

Η Τέχνη λοιπόν υπάρχει για να Αμφισβητεί.

Και όχι για να συμπορεύεται με την Εξουσία

Ειδάλλως βυθίζεται σε Αφώτιστα Δωμάτια...

Η ποιητική Παρωδία «*Άρρατοι σε Χρόνια Παν-Δρυμείας*» παρουσιάζεται με τις εξής ποιητικές ψηφίδες:

Μέρος 1ο

- * Το κοριτσάκι εν Αγνοία
- * Et ceter-αλλά
- * Savoir Vivre
- * ΠληκτροΠolis TV

Μέρος 2ο

- * Τα ρέστα μου
- * Μέλλον Musk
- * Μία Γεννήτρια στον Άνεμο
- * Στη Χώρα των Πειραμάτων

Μέρος 3ο

- * This, Last Year
- * Wallets πτερόεντα
- * Corona non grata
- * Η Σιωπή των Alter Eγών

Μέρος 4ο

- * Ex Φύ-tro
- * Pull over the Ναζιάρ
- * Η ακίδα ερρίφθη
- * Επί τας ή επί Satan

Επιμετρο

- * Put the Κρύπτο down slowly

Βιβλιογραφία:

- Άγγελος Χανιώτης, «Θεατρικότητα και δημόσιος Βίος στον Ελληνιστικό Κόσμο», Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Απρίλιος 2009.
- Δενδρινός Νίκος, «Ηράκλειτος: Κήρυγμα για στάση ζωής», Εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα 1996.
- Διογένης Λαέρτιος, «Διογένης ο Κυνικός», Εκδόσεις Γνώση, Αθήνα 2012.
- Ζενέλης Πάνος, «Αρχαίοι Έλληνες Κυνικοί φιλόσοφοι και όψεις του κυνισμού στη σύγχρονη εποχή», Εκδόσεις Μέδουσα, Δεκέμβρης 2020.
- Ηράκλειτος, «Ηράκλειτος ο Εφέσιος», Πανεπιστημιακές εκδόσεις Θεσσαλίας, Βόλος 2003.
- Ηλίας Πετρόπουλος, «Το Άγιο Χασισάκι», Εκδόσεις Νεφέλη, Αθήνα 2019.
- Ηλίας Πετρόπουλος, «Το Εγχειρίδιον του Καλού Κλέφτη», Εκδόσεις Νεφέλη, Αθήνα 2019.
- Ηλίας Πετρόπουλος, «Το Μπουρδέλο», Εκδόσεις Νεφέλη, Αθήνα 2014.
- Μαρία Σεφέρου, «Άνθρωπον ζητώ - Οι αρχές της κυνικής φιλοσοφίας», Εκδόσεις Κάδμος, Αθήνα 2008.
- Κυριάκος Σιμόπουλος, «Μυθοπλαστία όλες οι θρησκείες της Οικουμένης», Εκδόσεις Πιρόγα, Αθήνα, Έκδοση 3η.
- Νίκος Σκουτερόπουλος, «Οι Αρχαίοι Κυνικοί», Εκδόσεις Γνώση, Αθήνα 1998.
- Ταμπάκης Νίκος, «Ηράκλειτος και σύγχρονος κόσμος», Εκδόσεις Γκοβόστη, Αθήνα 2006.
- Χρηστίδης Θεόδωρος, «Ο Ηράκλειτος, ο κόσμος και ο Θεός», Εκδόσεις Εξάντας, Αθήνα 2009.
- Agamben Giorgio, «Η μορφή της Ζωής», μτφρ Παναγιώτης Καλαμαράς, Εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα, Αθήνα 2019.
- Albert Camus, «Le myth de Sisyphé», Editions Gallimard, Paris 1942.
- Amartya Sen, «Η ιδέα της δικαιοσύνης», μτφρ Γιώργος Χρηστίδης, Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα, Φεβρουάριος 2015
- Ernesto Sabato, «Ετεροδοξία», μτφρ Κώστας Παναγιωτίδης, Εκδόσεις Νησίδες, Αθήνα 2004.
- Ernst Bloch, «Φυσικό δίκαιο και ανθρώπινη αξιοπρέπεια», μτφρ Θανάσης Γκιούρας, Εκδόσεις ΚΨΜ, Αθήνα 2015.

- Bourdieu Pierre, «*Η διάκριση*», μτφρ Κική Καψαμπέλη, Εκδόσεις Πατάκης, Αθήνα 2015.
- Bertolt Brecht, «*Πέντε δυσκολίες για να γράψει κανείς την αλήθεια*», μτφρ Βεργωτής Βασίλης, Εκδόσεις Στοχαστής, Αθήνα, Μάιος 2010.
- Bruno Giordano, «*Περί του Απείρου, του Σύμπαντος και των Κόσμων*», μτφρ Ισιδώρα Στανιμεράκη, Εκδόσεις Ρώμη, Θεσσαλονίκη 2015.
- Bruno Giordano, «*Περί Μαγείας*», μτφρ Ευγενεία Γραμματικοπούλου, Εκδόσεις Εξάντας, Αθήνα 2011.
- Curcio Renato, «*Η εικονική Αυτοκρατορία*», μτφρ Παναγιώτης Καλαμαράς, Εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα, Αθήνα 2016.
- Guy Debord, «*Η Κοινωνία του Θεάματος*», Έκδοση 5η, μτφ. Πάνος Τσαχαγέας-Νίκος Αλεξίου, Εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος, Αθήνα.
- Faun Feral, «*Χαοτικά Μανιφέστα*», Εκδόσεις Δαίμων του Τυπογραφείου, Νοέμβριος 2019.
- Antonio Gramsci, «*Η οργάνωση της κουλτούρας*», μτφρ Παπαδόπουλος Θάνος, Εκδόσεις Στοχαστής, Αθήνα, Φεβρουάριος 2005.
- Michel Foucault, «*Για τη λαϊκή Δικαιοσύνη*», μτφ. Αντώνης Μασούνης, Εκδόσεις Εξάρχεια, Αθήνα 2002.
- Michel Foucault, «*Εξουσία, Γνώση και Ηθική*», μτφρ Ζήσης Σαρίκας, Εκδόσεις Ύψιλον, Αθήνα 1987.
- Michel Foucault, «*Sécurité, Territoire, Population - Cours au Collège de France. 1977-1978*», Editions Gallimard Seuil, Paris 2004.
- Michel Foucault, «*Les mots et les choses*», Editions Gallimard, Paris 1990.
- Heidegger Martin, «*Λόγος, μοίρα, αλήθεια*», μτφρ Αβραμίδου Ιωάννα, Εκδόσεις Πλέθρον, Φεβρουάριος 2009.
- Illich Ivan, «*Κοινωνία χωρίς σχολεία*», μτφρ Βασίλης Αντωνόπουλος & Δημήτρης Ποταμιάνος, Εκδόσεις Βέργος, Αθήνα 1976.
- Kahn Charles, «*Η τέχνη και η σκέψη του Ηράκλειτου*», μτφρ Αναστασοπούλου Καλλιόπη, Εκδόσεις Ενάλιος, Απρίλιος 2011.
- Jacques Lacarrière, «*Στα Άδυτα των Μύθων*», μτφρ Τερέζα Παναγιώτου, Εκδόσεις Χατζηνικολή, Αθήνα 2007.

- Lasch Christopher, «*Η εξέγερση των ελίτ και η προδοσία της Δημοκρατίας*», μτφρ Τομανάς Βασίλης, Εκδόσεις Νησίδες, Αθήνα 2006.
- Lasch Christopher, «*Η κουλτούρα του Ναρκισσισμού*», μτφρ Τομανάς Βασίλης, Εκδόσεις Νησίδες, Αθήνα 1999.
- Errico Malatesta & Berneri, «*Η κατάργηση και εξολόθρευση του Κράτους*», μτφ. Βασίλης Τομανάς, Εκδόσεις Κατσάνος, Θεσσαλονίκη.
- Μαρίενγκοφ Ανατόλι, «*Οι Κυνικοί*», μτφρ Τριανταφυλλίδης Δημήτρης, Εκδόσεις s@mizdat, Δεκέμβρης 2020.
- Max Nettlau, «*Ιστορία της Αναρχίας*», Έκδοση 3η, μτφ. Σύλβια Μ.Κ., Εκδόσεις Διεθνής Βιβλιοθήκη, Αθήνα 1999.
- Nussbaum Martha, «*Η θεραπεία της επιθυμίας*», μτφρ Γιάννης Αβραμίδης & Μυρτώ Πανταζή, Εκδόσεις Θύραθεν, Θεσσαλονίκη 2009.
- Spinoza Baruch, «*Περί Ελευθερίας της Σκέψης σε ένα ελεύθερο Κράτος*», μτφρ Επαμεινώνδας Βαμπούλης & Άρης Στυλιανού, Εκδόσεις Άγρα, Αθήνα 2014.
- Max Stirner, «*Ο Μοναδικός και η ιδιοκτησία του*», μτφ. Ζήσης Σαρίκας, Εκδόσεις Θύραθεν.

Το γυροσκοπιο αντίληψης της Ευαγγελίας Τυμπλαλέξη οδονάται για τα κακώς κείμενα στον Πλανήτη. Νιώθει να πάλλεται σε χώρο μαγνητικά απομονωμένο και η πυξίδα έχει χαθεί.